

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 241/2018-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Miloslavom Hrickom, 1. mája 709, Liptovský Mikuláš, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 80/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 80/2014 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 488,13 € (slovom štyristoosemdesiatosem eur a trinásť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Miloslava Hricka, 1. mája 709, Liptovský Mikuláš, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 241/2018-27 z 10. mája 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 80/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol, že sa od 12. marca 2014 ako jeden z dvoch žalobcov na okresnom súde domáha zrušenia a vypořádania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam v obci [REDACTED]. Konanie je vedené pod sp. zn. 8 C 80/2014 a podľa sťažovateľa nie je zvlášť skutkovo zložitá. Na strane žalovaných síce figuruje väčšie množstvo účastníkov, ale väčšina z nich má svoje spoluvlastnícke podiely v správe Slovenského pozemkového fondu, čo prípadnú administratívu v súdnom konaní

výrazne zjednodušuje. Neúmerné a bezdôvodné predlžovanie súdneho konania zasahuje aj do práva sťažovateľa vlastníť majetok, resp. vykonávať jeho vlastnícke práva k predmetu vlastníctva, najmä oprávnenie dispozičné. Sťažovateľovi je znemožnené z majetku viazaného v súdnom konaní získať akýkoľvek kapitál. Nečinnosťou okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ktoré je zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S ohľadom na dĺžku trvania prietáhov v súdnom konaní okresného súdu, na skutočnosť, že ani dve sťažnosti podané predsedovi súdu neviedli k náprave v nečinnosti súdu, a na to, že porušovanie práva sťažovateľa má vplyv aj na jeho majetkové práva, sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal aj finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Postupom Okresného súdu Žilina v súdnom konaní pod sp. zn. 8C/80/2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní pod sp. zn. 8C/80/2014 sa prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie 20 000,00 Eur.

4. Okresný súd Žilina je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 325,42 Eur.“

Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril podpredseda okresného súdu prípisom sp. zn. 1 SprS 179/2018 zo 7. júna 2018, v ktorom uviedol:

„Zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k pozemkom zapísaným na [REDAKOVANÉ]... nie je právne náročné.

Konanie sp. zn. 8C/80/2014 je náročné najmä z hľadiska procesného postupu, nakoľko na strane žalovaných vystupuje značné množstvo účastníkov pri stave, keď súd

zistil úmrtie žalovaných v rade 6/, 10/, 30/ a 81/ zomreli ešte pred podaním žaloby a žalovaný v rade 5/, 56/, 63/, 71/ a 76/, zomreli po podaní návrhu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že bez riadneho označenia podielových spoluvlastníkov s vymedzením okruhu zodpovedajúcemu podielovému spoluvlastníctvu na prejednávanej veci nie je možné a nebolo možné v konaní rozhodnúť. Ak by súd konal s niekým kto zomrel pred podaním návrhu a tým stratil právnu subjektivitu a s tým spojenú aj procesnú subjektivitu, odňal by jeho dedičom právo na spravodlivé súdne konanie, pretože by ako vlastníci, ktorí nadobudli vlastnícke právo ku dňu smrti poručiteľa sa nemohli zúčastniť súdneho konania...

Pri posudzovaní prieťahov a celkovej doby konania je zrejmé, že súd nemôže viesť konanie tak, aby sám prispel k tomu, aby vec mohol prejednať a rozhodnúť a v prípade iných prekážok brániacich meritórnemu rozhodnutiu vo veci má postupovať tak, že návrh zamietne. Avšak takýto postup nie vždy bude upevňovať dôveru v rozhodovanie súdov, najmä, ak žalobcovia vychádzali z evidencie katastra nehnuteľností, kde v čase podania žaloby právny stav nezodpovedal skutočnosti, teda nebolo zaznamenané úmrtie niektorého zo spoluvlastníkov, dedičské konanie či právne nástupníctvo. Obdobne je tomu aj v prípade, keď je preukázané, že niektorí zo žalovaných nie sú neznámou osobou, je možné určiť a zistiť nie len dobu úmrtia, ale aj prípadných nástupcov, iniciovať prípadné dedičské konanie a pod.. Aj v danom prípade, aj s prihliadnutím na judikatúru, je nevyhnutné sa vysporiadať s tým, či skutočne sa jedná o neznámeho vlastníka alebo osobu s neznámym pobytom, pretože nesprávnym postupom by súd zasiahol do vlastníckych práv prípadných právnych nástupcov.

Vzhľadom na nečinnosť žalobcov vo vzťahu k zápisom a zmenám na príslušných listoch vlastníctva je zrejmé, že napriek určitému obdobiu nečinnosti súdu by nebolo možné vec prejednať, prípadne by ich žalobe nebolo možné vyhovieť. Uvedené skutočnosti boli totiž stranám známe, uvedené boli už napríklad v uznesení č. k. 8C/80/2014-52 z 22.8.2014 (neprávne označili žalovaného v rade 58/ označili [REDACTED]... neznámeho vlastníka, zastúpeného Slovenským pozemkovým fondom. Z lustrácie Registra obyvateľov SR však vyplýva, že túto osobu možno identifikovať. Ide o osobu, ktorá zomrela dňa [REDACTED]... a známi sú aj jej právni nástupcovia. To isté platí i o žalovanom v rade 59/ - napriek tomu, že ho navrhovatelia v rade 1/ a 2/ označili za neznámeho vlastníka, zastúpeného

Slovenským pozemkovým fondom, ide o známu osobu, ktorá zomrela dňa [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] a sú známi aj jej právni nástupcovia). Rovnako uznesením boli oboznámení aj s tým, že žalobcov v 6/, 10/, 32/ rade označili osoby, ktoré zomreli pred podaním návrhu (na čo ich súd vo výzve na odstránenie vád upozornil).

Hoci teda konanie súdu v období od septembra 2014 do júna 2017 nevykazuje efektívnu činnosť, je zrejmé, takmer hraničiace s istotou, že vec bez odstránenia vád, ktoré žalovaní nevykonali nebolo možné prejednať a už vôbec nie rozhodnúť tak, aby mohlo byť vyhovené žalobe, teda, aby žalobcovia boli v konaní úspešní. Hoci strana sporu má právo len na spravodlivé prejednanie veci a nie na úspešnosť v konaní, mám za to, že pri prípadnom posudzovaní zodpovednosti súdu za prieťahy v konaní či neadekvátnu dĺžku súdneho konania, najmä pri prípadnom priznaní finančného zadosťučinenia, by mal ústavný súd prihliadať aj na to, či za daného stavu bolo vôbec možné vec prejednať, teda počas celého konania nejestvovali odstrániteľné prekážky pre prejednanie veci, na odstránenie ktorých bol sťažovateľ upozornený, prípadne aj na existenciu neodstrániteľných prekážok, ktoré majú za následok zastavenie konania.

Vzhľadom na uvedené navrhujem Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby svojim rozhodnutím sťažnosť zamietol.

V prípade, ak súd nezamietne sťažnosť sťažovateľa, navrhujem Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby svoje rozhodnutie obmedzil len na konštatovanie prieťahov v konaní a uloženie povinnosti konať. V tejto súvislosti poznamenávam, že po zmene zákonného sudcu vo veci, ktorý prieťahy spôsobil a vo veci riadne nekonal, podarilo sa zjednať nápravu, vo veci sa od pridelenie veci konaná bez prieťahov a fakticky tým došlo aj k naplneniu účelu konania o sťažnosti. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že nečinnosť bez zmeny zákonného sudcu nebolo možné vyriešiť ani na základe predchádzajúcich sťažností, nakoľko podané disciplinárne návrhy voči Mgr. Dušanovi Chamulovi až do hrozby odvolania z funkcie neboli účinné...“

K vyjadreniu podpredsedu bolo pripojené aj vyjadrenie konajúcej sudkyne.

K vyjadreniu okresného súdu zaslal sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu repliku, v ktorej uviedol: „Počet účastníkov na strane žalovaného však nevysvetľuje

nečinnosť súdu nielen vo vzťahu k žalovaným, ale najmä vo vzťahu k žalobcom. Okresný súd mohol vykonávať úkony minimálne vo vzťahu k nim. Ale okrem odmietnutia podania a jeho neskoršieho zrušenia žiadne iné kroky vo vzťahu k žalobcom neurobil. Ani len nevyrubil súdny poplatok zo žaloby, hoci tak v súlade s § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. ešte môže urobiť do konca roku 2018.

Okresný súd ďalej poukazuje na údajné nedostatočné označenie subjektov, ktoré by mali v konaní vystupovať na strane žalovaný. K tejto otázke sa sťažovateľ vyjadril v písomnom podaní zo dňa 14. 08. 2014, ktorým reagoval na uznesenie, ktorým ho okresný súd vyzval na doplnenie žaloby a tiež v odvolaní proti uzneseniu o odmietnutí podania. Stanovisko sťažovateľa k tejto otázke bolo súdu po celú dobu známe a súd mal možnosť tomuto stanovisku prispôbiť svoj ďalší postup... Napriek tomu nekonal a prvý úkon (uznesenie o zastavení konania) urobil až po doručení výzvy Ústavného súdu Slovenskej republiky na vyjadrenie k sťažnosti. Pritom nič nebránilo tomu, aby takýto úkon urobil už oveľa skôr, v podstate súčasne s uznesením, ktorým zrušil uznesenie o odmietnutí podania.

Nešlo teda o nečinnosť žalobcov resp. sťažovateľa, ako uvádza okresný súd. Žalobcovia na podania súdu reagovali, z ich podaní bol zrejmý ich postoj k veci a k ďalšiemu procesnému postupu. Okresnému súdu nič nebránilo vo veci konať.

Sťažovateľ ako jeden zo žalobcov označil žalovaných v žalobe v súlade so zápisom na príslušnom liste vlastníctva. List vlastníctva je verejnou listinou, na ktorú sa vzťahuje domnienka pravosti a pravdivosti údajov. Sťažovateľ preto nemal žiaden dôvod overovať, či zápis na liste vlastníctva zodpovedá skutočnosti, či niektorý zo žalovaných zomrel, kedy a kto sú jeho právni nástupcovia.

Tiež nie je pravdou, že bez odstránenia väd v označení žalovaných nebolo možné vec prejednať a rozhodnúť. Ak súd zistil, že niektorý zo žalovaných nemal procesnú subjektivitu už v čase začatia konania (zomrel pred podaním žaloby), mal postupovať ex offa a nemal žiaden dôvod čakať na ďalšie kroky žalobcov. Neexistencia procesnej subjektivity v čase začatia konania je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania a v prípade takéhoto nedostatku podmienky konania prichádza do úvahy iba zastavenie konania v tejto časti. Na to sťažovateľ poukázal už vo svojom odvolaní proti uzneseniu o odmietnutí podania.

Okresný súd konanie pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania zastavil až po tom, ako sťažovateľ podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Ale postupoval

nesprávne, keď zastavil celé konanie a nie iba konanie vo vzťahu k subjektom bez procesnej subjektivity. Hoci to už nie je predmetom konania o sťažnosti sťažovateľa, pre úplnosť v prílohe prikladá odvolanie proti uzneseniu súdu o zastavení konania.

Okresný súd vo vyjadrení tiež uviedol, že bez odstránenia väd, nebolo možné vec prejednať a už vôbec nie rozhodnúť tak, aby mohlo byť vyhovené žalobe. Povinnosťou okresného súdu však bolo konať a rozhodnúť bez ohľadu na to, či by bol výsledok konania v prospech alebo v neprospech žalobcov. Nedostatok procesnej subjektivity u niektorých žalovaných mohol odstrániť zastavením konania v dotknutej časti. Nedostatok v okruhu účastníkov konania (strán sporu) pri nerozlučnom procesnom spoločenstve by sankcionoval zamietnutím žaloby.

Sťažovateľ sa domnieva, že prieťahy v konaní pred okresným súdom nespôsobil. Naopak, urgoval vybavenie svojej veci, ale okresný súd v konaní vôbec nekonal, hoci existuje množstvo procesných úkonov smerujúcich k vybaveniu veci, ktoré urobiť mohol - vyrubenie súdneho poplatku, zastavenie konania vo vzťahu k tým subjektom, ktoré nemali procesnú spôsobilosť od začatia konania, zaslanie žaloby na vyjadrenie atď.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne

prerokovala bez zbytočných prietáhov, a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, II. ÚS 356/2011, III. ÚS 349/2017).

K základným povinnostiam súdu a sudcu patrí preto aj povinnosť zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník, resp. strana konania obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu do 30. júna 2016 vyplývala z ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (najmä z § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1) a s účinnosťou od 1. júla 2016 vyplýva zo zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), najmä z jeho čl. 17 a § 157 ods. 1. Podľa čl. 17 CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom v konaní, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, a podľa § 157 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1),

správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd zhodne s účastníkmi konštatuje, že predmet sporu, ktorým je „*zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam*“, nie je právne zložitý. Tento druh agendy tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

V súvislosti s posudzovaním faktickej zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že okresný súd v tomto smere argumentuje len väčším počtom účastníkov. V priebehu doterajšieho konania však nebolo nariadené žiadne znalecké dokazovanie ani dokazovanie svedkami, preto namietané konanie ústavný súd nepovažuje ani za fakticky zložitú.

Správanie sťažovateľa v napadnutom konaní je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Ústavný súd sa čiastočne stotožnil s argumentáciou okresného súdu, podľa ktorej mal sťažovateľ podiel na priet'ahoch v konaní, pretože nesprávne označil žalovaných. Ústavný súd už skôr vyslovil, že požiadavka na konanie bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. na konanie v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (mutatis mutandis I. ÚS 3/02 a I. ÚS 86/02). Podanie návrhu na začatie konania, ktorý nespĺňa predpísané náležitosti, a neodstránenie jeho nedostatkov tak, ako si to vyžaduje príslušný procesný predpis, ani na výzvu súdu sú spravidla prejavom nedostatočného záujmu takéhoto účastníka konania o odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa tento účastník konania nachádzal počas súdneho konania, ktoré takýto jeho návrh vyvolal (m. m. I. ÚS 41/02).

Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd zistil, že okresný súd bol nečinný od 3. októbra 2014 do 28. júna 2017 (dva roky a osem mesiacov). Pokiaľ okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti okrem iného poukazuje na to, že „*nečinnosť bez zmeny zákonného sudcu nebolo možné vyriešiť ani na základe predchádzajúcich sťažností, nakoľko podané disciplinárne návrhy voči*

Mgr. Dušanovi Chamulovi až do hrozby odvolania z funkcie neboli účinné...“, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (napr. II. ÚS 518/2012, III. ÚS 201/2014), v ktorej vyslovil, že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa má zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či zákonného sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripísať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobobmedzené personálne kapacity príslušných súdov (napr. I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania, ako aj vzhľadom na uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu ústavný súd dospel k záveru, že v danej veci bolo postupom okresného súdu porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ústavný súd aj napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu v sťažnosti označených práv, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, vzhľadom na to, že okresný súd uznesením zo 6. júna 2018 konanie zastavil. Sťažovateľ 17. júna 2018 proti uzneseniu zo 6. júna 2018 podal odvolanie, o ktorom bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €, pričom priznanie finančného zadosťučinenia odôvodňoval tým, že „porušovanie jeho práv má vplyv na jeho majetkové práva“. Ústavný súd pripomína, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je náhrada škody spôsobená sťažovateľovi (napr. III. ÚS 75/01, II. ÚS 68/2012). Ústavný súd vzhľadom na všetky posudzované okolnosti danej veci uznal za odôvodnené priznať mu finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti považuje za primerané vo výške 1 000 €.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. Miloslavom Hrickom v konaní pred ústavným súdom (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd pri priznaní úhrady trov právneho zastúpenia vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Ústavný súd priznal úhradu trov právneho zastúpenia sťažovateľovi za 3 úkony právnej služby v roku 2018 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky spolu v sume 460,50 € (prevzatie a príprava zastúpenia; podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), a to trikrát v sume po 153,50 €, a režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky spolu v sume 27,63 €, a to trikrát v sume po 9,21 €. Celkovo ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov právneho zastúpenia vo výške 488,13 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018